KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.9.2024 r.
COM(2024) 400 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie negocjacji podjętych przez Komisję w dziedzinie kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011

1. Wprowadzenie

W załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1233/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zastosowania niektórych wytycznych w dziedzinie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych oraz uchylającego decyzje Rady 2001/76/WE i 2001/77/WE[1] zobowiązuje się Komisję do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania z podjętych negocjacji w dziedzinie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych. Niniejsze sprawozdanie dotyczy okresu od września 2016 r. do końca 2023 r.

Od końca lat siedemdziesiątych **Porozumienie OECD w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych** („Porozumienie") stanowi główne forum w zakresie międzynarodowych przepisów dotyczących kredytów eksportowych[2]. Oprócz ogólnych zasad dotyczących transakcji kredytów eksportowych Porozumienie zawiera również „uzgodnienia sektorowe" obejmujące specjalne zasady finansowania dla konkretnych sektorów przemysłu i rodzajów działalności. W okresie objętym niniejszym sprawozdaniem uzgodniono **modernizację Porozumienia** (w tym dostosowanie jego zasad w celu lepszego wspierania realizacji celów klimatycznych zawartych w porozumieniu paryskim), który to proces rozpoczął się w 2020 r. i z powodzeniem zakończył się w 2023 r. Ponadto w 2021 r. uczestnicy Porozumienia uzgodnili **zaprzestanie oficjalnego wsparcia kredytów eksportowych dla zakładów wytwarzających energię elektryczną z węgla**.

Poza OECD główne negocjacje odbywały się na forum **międzynarodowej grupy roboczej ds. kredytów eksportowych** („IWG") skupiającej OECD oraz największe wschodzące gospodarki. Negocjacje, które pierwotnie rozpoczęto w 2012 r., były kontynuowane w okresie sprawozdawczym, jednak w 2020 r. zawieszono je ze względu na brak zbieżności w najważniejszych kwestiach.

2. Wydarzenia w ramach OECD w okresie sprawozdawczym

Ustanawianie przepisów

Najistotniejsze negocjacje w sprawie ustanowienia przepisów w okresie sprawozdawczym dotyczyły uzgodnienia (w lipcu 2023 r.) dotyczącego modernizacji Porozumienia i jego dalszego dostosowania do celów klimatycznych oraz uzgodnienia (w październiku 2021 r.) dotyczącego zakazu oficjalnego wspierania kredytów eksportowych lub pomocy wiązanej na rzecz wywozu nowych zakładów wytwarzania energii elektrycznej z węgla oraz wywozu wyposażenia do istniejących zakładów. Pośród innych istotnych wydarzeń w okresie sprawozdawczym warto wymienić rozpoczęty w 2022 r. przegląd zakazu wspierania wytwarzania energii z węgla, reformę postanowień Porozumienia dotyczących kosztów lokalnych oraz stopy referencyjnej oprocentowania rynkowego (CIRR). Poniżej wymieniono również kilka innych zmian w Porozumieniu.

(i) Modernizacja Porozumienia i rozszerzenie zakresu uzgodnienia sektorowego dotyczącego zmian klimatu (CCSU)

[1] Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 45.

[2] Obecnie Porozumienie obejmuje 11 uczestników: Australię, Japonię, Kanadę, Koreę, Norwegię, Nową Zelandię, Stany Zjednoczone, Szwajcarię, Turcję, UE i Zjednoczone Królestwo.

W następstwie pierwszego wniosku UE z listopada 2019 r. uczestnicy uzgodnili wspólne ramy negocjacji w sprawie modernizacji Porozumienia w listopadzie 2020 r. Negocjacje techniczne rozpoczęły się w listopadzie 2020 r., a ostateczne porozumienie osiągnięto w marcu 2023 r.

Modernizacja, która weszła w życie 15 lipca 2023 r., umożliwia wydłużenie okresu spłaty do 22 lat w przypadku transakcji przyjaznych dla klimatu oraz do 15 lat w przypadku większości innych transakcji. Wszystkie kraje podlegają tym samym zasadom dotyczącym maksymalnych okresów spłaty (bez rozróżnienia na kraje kategorii I i II). W zmodernizowanym Porozumieniu przewiduje się również zwiększoną elastyczność w zakresie profilu spłaty (tj. struktury warunków spłaty, w tym w zakresie częstotliwości, wysokości i schematu spłat kapitału i odsetek), a jednocześnie stawia się warunek zapewnienia solidnej przejrzystości. Ponadto w przypadku transakcji o dłuższym okresie spłaty przewidziano obniżenie (maksymalnie o 15 %) minimalnych stawek składek z tytułu ryzyka kredytowego, które agencje kredytów eksportowych są zobowiązane naliczać za ochronę ubezpieczeniową. Z zasadniczej części Porozumienia usunięto uzgodnienia sektorowe dotyczące infrastruktury kolejowej i struktur finansowania projektów, ponieważ stały się zbędne ze względu na mniejszą elastyczność niż zasady ogólne Porozumienia.

Ponadto uczestnicy **rozszerzyli zakres CCSU** na projekty związane ze zrównoważoną środowiskowo produkcją energii; wychwytywaniem, składowaniem i transportem CO_2; przesyłaniem, dystrybucją i magazynowaniem energii, czystym wodorem i amoniakiem, produkcją niskoemisyjną, transportem bezemisyjnym i niskoemisyjnym oraz minerałami i rudami na potrzeby czystej energii. Zmiana ta przyczyni się do zwiększenia wpływu finansowania eksportu w dążeniu do osiągnięcia celów klimatycznych i wypełnienia zobowiązania zawartego w porozumieniu paryskim do zapewnienia spójności przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmiany klimatu.

W ramach modernizacji Porozumienia przekształcono również **uzgodnienie sektorowe dotyczące statków wodnych** (SSU), tak aby mogło ono funkcjonować jako samodzielne uzgodnienie sektorowe. (Uwaga: rozmowy na temat reformy SSU rozpoczęto w marcu 2024 r.)

(ii) Zakaz udzielania wsparcia na rzecz zakładów wytwarzających energię elektryczną z węgla

W czerwcu 2021 r. na posiedzeniu uczestników Porozumienia UE przedstawiła wniosek dotyczący przeglądu uzgodnienia sektorowego w sprawie projektów dotyczących wytwarzania energii elektrycznej z węgla (CFSU – poprzednio załącznik VI do Porozumienia) w celu wprowadzenia zakazu przyznawania oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych lub pomocy wiązanej na rzecz zakładów wytwarzania energii elektrycznej z węgla, dostaw wyposażenia do tych zakładów oraz powiązanej działalności, takiej jak wydobycie i transport węgla energetycznego. Dalsze negocjacje prowadzono podczas nadzwyczajnego posiedzenia uczestników, które odbyło się w formie wirtualnej 15 września 2021 r. Uczestnicy osiągnęli konsensus w październiku 2021 r. w przededniu konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu z 2021 r. (COP 26). Wynik negocjacji przyczynia się do realizacji ambicji Unii w zakresie osiągnięcia celów porozumienia klimatycznego z Paryża.

Uzgodniony tekst, zawarty w art. 6 Porozumienia, zawiera natychmiastowy zakaz udzielania oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych lub pomocy wiązanej na rzecz wywozu nowych zakładów wytwarzania energii elektrycznej z węgla oraz dostaw wyposażenia do istniejących zakładów. Przewidziano w nim również szereg wyjątków. Zezwala się na udzielanie wsparcia zakładom wyposażonym w skuteczne instalacje wychwytywania, składowania i utylizacji dwutlenku węgla (CCUS) lub do celów modernizacji istniejących zakładów wytwarzania energii elektrycznej z węgla w celu zainstalowania CCUS, przy zastosowaniu kryterium progu emisji wynoszącego 350 ton metrycznych CO_2 na GWh (lub podobnych odpowiednich kryteriów wymienionych w klasie projektów B rodzaj 1 w dodatku 1 do uzgodnienia sektorowego dotyczącego zmian klimatu). Drugi wyjątek umożliwia udzielanie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych na rzecz zastosowania w istniejących zakładach sprzętu do redukcji zanieczyszczeń lub emisji, pod warunkiem że nie prowadzi to ani do wydłużenia okresu użytkowania obiektu, ani do zwiększenia mocy produkcyjnych. Ponadto nowy art. 6 stanowi, że w przypadku opracowania w przyszłości skutecznych technologii redukcji emisji CO_2 innych niż CCUS uczestnicy mogą w drodze konsensusu zdecydować o udzieleniu wsparcia na ich rzecz. Nowy art. 6 zastąpił uzgodnienie sektorowe CFSU, które zostało usunięte z Porozumienia.

(iii) Rozpoczęcie przeglądu art. 6

W świetle nowego brzmienia art. 6 i w kontekście rozszerzenia zakresu CCSU UE przedstawiła uczestnikom w lipcu 2022 r. pierwszy dokument do dyskusji na temat przeglądu art. 6 Porozumienia w celu uwzględnienia całego sektora energii z paliw kopalnych (w tym działalności związanej z wydobyciem i transportem węgla energetycznego, działalności poszukiwawczej, produkcji, transportu, magazynowania, rafinacji oraz dystrybucji ropy naftowej i gazu ziemnego na potrzeby sektora energetycznego oraz wytwarzania energii o nieobniżonej emisji). Następnie w listopadzie 2023 r. przedstawiono wniosek zawierający więcej informacji na temat proponowanego podejścia. We wniosku UE przewidziano zakaz z ograniczonymi wyjątkami, z zastrzeżeniem zastosowania solidnego mechanizmu przejrzystości oraz wymogu ujawniania informacji na temat wszelkich przypadków kontynuowanego wsparcia, wraz z uzasadnieniem jego udzielenia. We wniosku zakłada się również wykluczenie z CCSU wszystkich projektów opartych na paliwach kopalnych. Jest on obecnie przedmiotem dyskusji uczestników.

(iv) Zmiana przepisów dotyczących kosztów lokalnych

W czerwcu 2019 r. UE przedstawiła wniosek dotyczący zwiększenia maksymalnej kwoty kosztów lokalnych, które można objąć wsparciem zgodnie z zasadami Porozumienia. Uczestnicy prowadzili rozmowy na temat wniosku w listopadzie 2019 r. oraz w marcu i czerwcu 2020 r., kiedy to osiągnięto ogólny konsensus co do zasady zwiększenia elastyczności Porozumienia w tej kwestii, ale nie w sprawie mechanizmu pierwotnie zaproponowanego przez UE.

W listopadzie 2020 r. UE przedstawiła propozycję kompromisową, w której zaproponowano zwiększenie maksymalnego poziomu wsparcia kosztów lokalnych do 40 % wartości umowy eksportowej (ECV) w krajach kategorii I i do 50 % wartości umowy eksportowej w krajach kategorii II w odniesieniu do wszystkich sektorów (z wyjątkiem uzgodnień ASU i SSU) oraz pozostawienie bez zmian wymogu uprzedniego powiadomienia w przypadku kosztów lokalnych przekraczających 15 % wartości umowy eksportowej. Uczestnicy nieformalnie

zgodzili się na wniosek; uzgodnili usunięcie szczegółowych przepisów dotyczących kosztów lokalnych zawartych w uzgodnieniu sektorowym w sprawie energii odnawialnej, łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej oraz inżynierii wodnej (CCSU) oraz wprowadzenie klauzuli przeglądowej przewidującej dokonanie przeglądu trzy lata po wejściu w życie nowych przepisów dotyczących kosztów lokalnych. Zmiany te zostały formalnie zaakceptowane przez wszystkich uczestników w drodze procedury pisemnej w 2021 r.

(v) Reforma stóp CIRR

Negocjacje w sprawie reformy rozpoczęły się na 15. posiedzeniu ekspertów technicznych uczestników (TEP) w marcu 2017 r. Po długiej serii wymian informacji technicznych tekst reformy stóp CIRR został formalnie uzgodniony przez uczestników 15 lipca 2021 r. i zaczął obowiązywać od 15 lipca 2023 r.

Porozumienie obejmuje zmienioną metodykę konstrukcji stóp bazowych (przy zastosowaniu ośmiu terminów zapadalności obligacji skarbowych zamiast trzech lub nawet jednego, który stosowano wcześniej), zharmonizowane obliczanie stóp CIRR w ramach poszczególnych uzgodnień sektorowych (z wyjątkiem uzgodnień SSU i ASU, dla których istnieje odrębna metoda ustalania CIRR) oraz wprowadzenie zasad dotyczących utrzymywania stopy CIRR przed dniem zawarcia umowy finansowej. W ramach przeglądu ustanowiono również obowiązkową opłatę za zaangażowanie środków dla bezpośrednich kredytodawców.

Ponadto zaprzestanie stosowania stopy referencyjnej LIBOR w 2021 r. uniemożliwiło zastosowanie nowo uzgodnionej metody obliczania marży w ramach nowej stopy CIRR (połowa średniej trzymiesięcznej dziennych stóp rentowności pięcioletnich swapów + 80 punktów bazowych). Aby rozwiązać tę kwestię, w kontekście negocjacji w sprawie modernizacji w 2023 r. uczestnicy uzgodnili tymczasową stałą marżę 100 punktów bazowych do czasu wypracowania nowych zasad lub do 14 lipca 2024 r. W listopadzie 2023 r. eksperci uzgodnili przedłużenie okresu obowiązywania marży tymczasowej o rok (tj. do 14 lipca 2025 r.).

(vi) Uzgodnione warunki

Niekorzystne skutki gospodarcze pandemii COVID-19 wywarły również wpływ na zmianę zasad przewidzianych w Porozumieniu, o czym świadczy przyjęcie uzgodnionych warunków dotyczących (i) odroczenia spłaty w ramach uzgodnienia sektorowego dotyczącego lotnictwa w 2021 r. oraz (ii) zmniejszenia zaliczki zarówno w 2021 r., jak i w 2023 r.

- Odroczenie spłaty w sektorze lotnictwa

W lutym 2021 r. UE przedłożyła Sekretariatowi OECD propozycję dotyczącą uzgodnionych warunków mających na celu ograniczenie poważnego wpływu kryzysu zdrowotnego związanego z COVID-19 na europejski sektor lotnictwa cywilnego. W proponowanych uzgodnionych warunkach przewidziano możliwość zapewnienia w krajach będących uczestnikami ASU tymczasowego wsparcia producentom cywilnych statków powietrznych, których działalności zagrażały problemy z płynnością krótkoterminową operatorów i nabywców nowych statków powietrznych i silników ze względu na ograniczenia w zakresie międzynarodowych podróży związane z pandemią. Uzgodnione warunki uzyskały akceptację

uczestników i weszły w życie 12 marca 2021 r. Objęły okres od 1 listopada 2020 r. do 31 października 2021 r.

- Zmniejszenie zaliczki

5 listopada 2021 r. uczestnicy przyjęli uzgodnione warunki dotyczące zmniejszenia minimalnej zaliczki wymaganej od nabywców w transakcjach zgodnie z przepisami Porozumienia. Środek ten został zatwierdzony przez uczestników jako pilny i wyjątkowy krok stanowiący niezbędną reakcję na pogorszenie koniunktury gospodarczej w następstwie kryzysu zdrowotnego związanego z COVID-19. Uzgodnione warunki z 2021 r., które pierwotnie obowiązywały do 4 listopada 2022 r., przedłużono o kolejny rok, a zatem przestały obowiązywać z dniem 4 listopada 2023 r. Ze względu na wzrost stóp procentowych i utrzymującą się presję inflacyjną w grudniu 2023 r. uczestnicy przyjęli podobne uzgodnione warunki, które będą obowiązywać przez jeden rok.

(vii) Inne zmiany w zakresie ustanawiania przepisów

W okresie sprawozdawczym zmieniono szereg terminów przeglądów różnych uzgodnień sektorowych. W 2021 r. termin przeglądu uzgodnienia w sprawie sektora jądrowego (NSU) zmieniono na koniec 2023 r., a trzy terminy dotyczące uzgodnienia w sprawie sektora kolejowego (RSU) (termin przeglądu, klauzula wygaśnięcia i zmiana warunku dotyczącego kredytu konsorcjalnego w odniesieniu do transakcji w krajach OECD o wysokim dochodzie) zmieniono w 2021 r. na koniec 2023 r. (Uwaga: w ramach modernizacji z Porozumienia usunięto RSU. Zob. poniżej.) Ostatecznie termin klauzuli wygaśnięcia uzgodnienia sektorowego dotyczącego zmian klimatu (CCSU) mający zastosowanie do dodatku III (kryteria kwalifikowalności w odniesieniu do projektów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu) przedłużono o rok, tj. do 31 grudnia 2021 r.

Kolejną zmianą w okresie sprawozdawczym było włączenie do Porozumienia umowy w sprawie stawek ubezpieczenia dla transakcji w krajach z rynkowym poziomem odniesienia w 2017 r. W listopadzie 2016 r. uczestnicy uzgodnili ten nowy zbiór zasad dotyczących składek za ryzyko kredytowe w krajach, w których zasadniczo dostępne są stawki rynku prywatnego (krajach z rynkowym poziomem odniesienia).

W okresie sprawozdawczym uczestnicy uzgadniali kolejne dwuletnie przedłużenia Porozumienia w sprawie przejrzystości kredytów na potrzeby finansowania niewiązanej oficjalnej pomocy rozwojowej, które pierwotnie weszło w życie w 2005 r. Ostatnio porozumienie to przedłużono w 2022 r. do grudnia 2024 r. – wówczas odbędzie się dyskusja na temat nadania mu trwałego charakteru lub przedłużenia na dłuższy okres.

Nowi uczestnicy

W okresie sprawozdawczym Turcja (listopad 2018 r.) i Zjednoczone Królestwo (czerwiec 2021 r.) dołączyły do grona uczestników Porozumienia, których całkowita liczba wyniosła tym samym 11. Zjednoczone Królestwo stało się również uczestnikiem uzgodnienia sektorowego w sprawie kredytów eksportowych dotyczących cywilnych statków powietrznych (uzgodnienie sektorowe w sprawie lotnictwa).

Turcja złożyła wniosek o przystąpienie do Porozumienia we wrześniu 2017 r. Jej udział w Porozumieniu uzgodniono w listopadzie 2018 r. ze skutkiem natychmiastowym. Zjednoczone Królestwo, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, uczestniczyło zarówno w Porozumieniu, jak i w uzgodnieniu sektorowym dotyczącym lotnictwa („ASU") od momentu ich zawarcia. Po wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej 31 stycznia 2020 r. jego uczestnictwo przestało obowiązywać. W posiedzeniach uczestników Porozumienia i uzgodnienia ASU w okresie od marca 2020 r. do marca 2021 r. Zjednoczone Królestwo uczestniczyło w charakterze obserwatora. Zjednoczone Królestwo stało się uczestnikiem zarówno Porozumienia, jak i ASU w czerwcu 2021 r.

3. Międzynarodowa grupa robocza ds. kredytów eksportowych

Kontekst

IWG została powołana w 2012 r. jako forum dialogu między OECD a dostawcami kredytów eksportowych wspieranych przez rządy spoza OECD w celu uzgodnienia nowego zestawu wielostronnych zasad w formie „wytycznych". W skład IWG wchodzi 18 członków (uprzednich 10 uczestników Porozumienia OECD w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych – „Porozumienia OECD")[3], a także Brazylia, Chiny, Indie, Indonezja, Izrael, Malezja, Federacja Rosyjska i Republika Południowej Afryki. Udział UE w dyskusjach IWG został zatwierdzony przez Radę 26 listopada 2015 r.[4]

Pomimo dwudziestu sesji negocjacyjnych IWG w latach 2012–2019 nie osiągnięto jednak wystarczających postępów. Istniały znaczne rozbieżności w zakresie podstawowych kwestii strukturalnych, takich jak stopień przejrzystości wymagany do wykazania zgodności z ewentualnymi ograniczeniami, a także zakres ich stosowania. Ostatecznie 19 listopada 2020 r. UE i grupa innych członków IWG podjęły decyzję o zawieszeniu udziału w negocjacjach technicznych[5]. Chociaż zawieszenie ma charakter tymczasowy, do tej pory nie spełniono warunków umożliwiających wznowienie prac.

W okresie sprawozdawczym odbyło się 9 oficjalnych posiedzeń technicznych IWG: w Brasilii w 2016 r., w Waszyngtonie i Pekinie w 2017 r., w Rzymie, Hadze i Luksemburgu w 2018 r. oraz w Oslo, Bukareszcie i Brasilii w 2019 r.

Sekretarz generalny IWG i grupy robocze

Członkowie IWG mianowali sekretarza generalnego w celu zwiększenia efektywności procesu negocjacyjnego i zapewnienia neutralnego prowadzenia spotkań. Michal Ron z Włoch objęła obowiązki 1 września 2017 r. na okres trzech lat. Członkowie uzgodnili również jej następcę, którym od 2020 r. jest Jian-Ye Wang z Chin.

Aby ułatwić przygotowanie dyskusji technicznych między posiedzeniami plenarnymi IWG, utworzono szereg grup roboczych ds.: maksymalnego oficjalnego wsparcia i zaliczki; kosztów lokalnych: maksymalnych okresów spłaty i schematu spłat; wymiany informacji;

[3] Australia, Japonia, Kanada, Korea, Norwegia, Nowa Zelandia, Stany Zjednoczone, Szwajcaria, Turcja i UE.
[4] https://www.consilium.europa.eu/media/23017/st14376-fr15.pdf.
[5] https://policy.trade.ec.europa.eu/news/eu-and-10-other-members-suspend-participation-negotiations-international-working-group-export-2020-11-19_pl.

zakresu zastosowania; ustalania cen oraz stóp procentowych. Rozpoczęto również odrębne dyskusje na temat statków wodnych.

W wyniku negocjacji udało się osiągnąć pewien stopień zbieżności w odniesieniu do szeregu kwestii technicznych. Przykładowo na 17. posiedzeniu IWG w Luksemburgu w dyskusjach na temat maksymalnego oficjalnego wsparcia osiągnięto stopniowe postępy dzięki zatwierdzeniu przez strony definicji „wartości umowy eksportowej", „ceny objętej umową eksportową" i „wartości umowy handlowej". Na 20. posiedzeniu IWG w Brasilii we wrześniu 2019 r. strony osiągnęły pewien stopień zbieżności w zakresie maksymalnych okresów spłaty i finansowania projektów. Ponadto w dyskusjach na temat żeglugi uzyskano częściową zbieżność w odniesieniu do takich elementów, jak współfinansowanie z sektorem prywatnym, data uruchomienia kredytu i koszty kwalifikowalne oficjalnego wsparcia. W żadnym z tych obszarów nie udało się jednak osiągnąć w pełni uzgodnionych rezultatów.

Ponadto delegacje nie były w stanie osiągnąć znaczącej zbieżności w kluczowych kwestiach będących przedmiotem negocjacji. Dotyczyły one sposobu zapewnienia przejrzystości warunków oferowanych w transakcjach kredytów eksportowych w celu wykazania zgodności z wytycznymi, wystarczająco szerokiego zakresu zastosowania oraz konieczności zobowiązania się do przestrzegania międzynarodowych norm dotyczących zdolności obsługi zadłużenia. Pomimo intensywnych negocjacji oraz kreatywnych wysiłków sekretarza generalnego podejmowanych w dobrej wierze w celu osiągnięcia kompromisu – od drugiej połowy 2019 r. stało się oczywiste, że osiągnięcie porozumienia w tych kwestiach nie jest możliwe.

Kwestię wspomnianej niemożności osiągnięcia przez uczestników konsensusu w odniesieniu do podstawowych kwestii na szczeblu technicznym po raz pierwszy podniesiono na 19. posiedzeniu IWG w Bukareszcie w 2019 r. UE podkreśliła m.in. potrzebę przesunięcia dyskusji ze szczebla technicznego na polityczny w celu przełamania impasu. Dalsze nieformalne dyskusje, które odbyły się w Brasilii we wrześniu, nie przyniosły żadnych postępów. 21 stycznia 2020 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła do wiadomości ten stan rzeczy.

Posiedzenie IWG wysokiego szczebla

Kolejne posiedzenie IWG odbyło się na szczeblu wiceministrów (dyrektora generalnego) 10 lipca 2020 r., aby omówić sposoby wyeliminowania podstawowych różnic w celu odblokowania negocjacji technicznych. Przed posiedzeniem podjęto próby uzgodnienia wspólnego komunikatu zatwierdzającego dalszy sposób postępowania w kluczowych kwestiach. Ani za pomocą komunikatu, ani na samym posiedzeniu nie udało się jednak osiągnąć konsensusu.

W rezultacie grupa członków IWG – Australia, Brazylia, Japonia, Kanada, Korea, Nowa Zelandia, Norwegia, Stany Zjednoczone, Szwajcaria, Turcja i Unia Europejska – zawiesiła swój udział w negocjacjach technicznych IWG. 19 listopada 2020 r. członkowie ci wydali publiczne oświadczenie na temat zaistniałej sytuacji[6]. W oświadczeniu wskazano, że „po ośmiu latach konsultacji stanowiska członków IWG pozostają znacznie rozbieżne w odniesieniu do zobowiązań dotyczących […] kluczowych kwestii". Oznajmiono w nim

[6] https://policy.trade.ec.europa.eu/news/eu-and-10-other-members-suspend-participation-negotiations-international-working-group-export-2020-11-19_pl.

również, że członkowie-sygnatariusze nie mogą „uzasadnić dalszego uczestnictwa w negocjacjach technicznych IWG, dopóki członkowie nie podejmą niezbędnych zobowiązań na wysokim szczeblu, które umożliwią wznowienie negocjacji technicznych”.

Sygnatariusze oświadczenia podkreślili jednak, że „[w] okresie zawieszenia dalszych negocjacji technicznych [pozostaną oni] otwarci na rozważenie wiarygodnych propozycji, zwłaszcza dotyczących przejrzystości, jakie ewentualnie zostaną przedstawione przez strony rządów państw należących do IWG do dyskusji na szczeblu wiceministerialnym”. Zadeklarowali również gotowość do przeprowadzenia w przyszłości oceny spełnienia odpowiednich warunków do wznowienia negocjacji oraz do rozważenia odbycia, w uzasadnionych okolicznościach, nowego posiedzenia IWG wysokiego szczebla na poziomie wiceministerialnym.

W tym kontekście Komisja i Rada oceniały corocznie, pod koniec 2021 r., 2022 r. i 2023 r., czy zaszły jakiekolwiek zmiany, które uzasadniałyby zorganizowanie nowego posiedzenia wysokiego szczebla w celu omówienia ewentualnego wznowienia prac IWG. W każdym z tych przeglądów stwierdzono, że niezbędne warunki nie zostały spełnione, a w szczególności że żaden z rządów państw należących do IWG nie przedstawił propozycji na temat żadnej z najważniejszych kwestii. Kolejny przegląd zaplanowano na koniec 2024 r.

Komisja będzie należycie informować Parlament Europejski o rozwoju sytuacji.